

Manel Galícia, alpinista

L'excursionista sabadellenc, que acaba de fer 80 anys, va pujar per primera vegada al Montblanc quan en tenia 68

RICARD USTRELL / Text i fotografies

Quan vaig entrar a casa de l'entrevistat, vaig quedar sorprès per la quantitat de cintes de VHS que, emmarcades en un prestatge de fusta, reposaven a l'entrada de la casa. A l'altra banda, hi tenia tot d'objectes i pancartes que el definien clarament: tallaret i excursionista. I damunt la taula, ressaltava un punt de llibre que deia: *Gràcies a la vida/perquè em dona tant./L'amistat m'afalaga./és molt gratificant./Un món millor convida,/a anar perseverant.*

Manel Galícia és el nom de la jove semblança d'avui, que acaba de fer 80 anys, ens va rebre a casa seva amb un got de carxofa bullida per aclarir la veu.

Felicitats pels seus 80 anys!

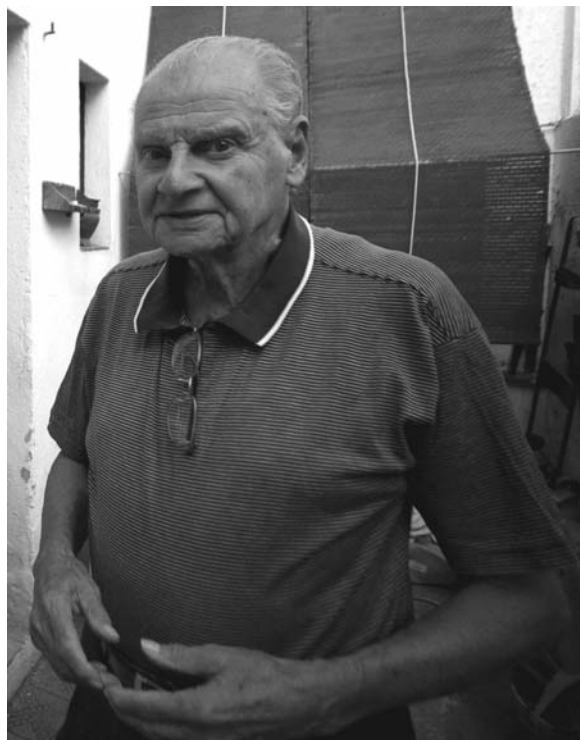
Gràcies. Vaig estar-me tres tardes rebent amics i familiars que em van venir a veure a casa, i la veritat és que estic molt content d'haver fet 80 anys i continuar tenint aquestes ganes que tinc per seguir fent muntanya. No per només fer alta muntanya, sinó també per caminar per qualsevol pic dels que hi ha per aquí al Vallès. Quan la gent em pregunta: "Què se sent quan puges al Montblanc?", sempre els responc dient: "ganes de baixar". I és així com ho sento. Em pot agradar tant o més el Puig de la Creu que el Canigó.

D'on li va venir aquesta passió per les muntanyes?

De ben petit. Podríem dir que ho vaig heretar dels meus pares i del meu tiet, que era solter i vivia també a casa nostra. Recordo que amb els pares teníem força costum d'anar a caminar pel bosc de la Concòrdia, Castellarnau i Can Vilar. I amb el meu tiet havíem fet nombroses escapades fins a Sant Llorenç o Montserrat. Aleshores va venir l'etapa en què comences a sortir amb amics i coneguts fins al Montseny, i ja més endavant, vaig acabar sortint amb gent que feia muntanyes com el Pedraforca, el Cadí... fins arribar a l'edat de 68 anys, que vaig anar a fer el Montblanc.

4.810,9 metres...

Sí, però com a excursionista que sóc, no m'agrada pensar que pujar al Montblanc hagi estat una de les coses més importants que he fet a la vida. Jo sempre m'he definit dient que "estic bé allà on tinc els peus" perquè tard o d'hora s'haurà de baixar i tornar al Torrent de Colobrers. Per això estic bé tant a dalt d'un

cim com aquí a casa meva. I no pel fet de fer o deixar de fer una muntanya puc estar millor o pitjor.

Però no tothom puja al Montblanc.

No et negaré que hi hagi un punt d'emoció perquè quan fas el cim demostres que has superat una sèrie de dificultats i has sabut dosificar els esforços, però a mi no m'agrada pensar que sóc un "afortunat" de veure aquell paisatge, perquè jo no m'hi quedaria allà a dalt. I per això ara estic escrivint un llibre, per explicar totes aquelles coses que he anat trobant pel camí, obviant una mica el cim, que no deixa de ser el nom que li poses en aquell viatge ple d'experiències.

Quan va prendre la decisió d'escriure el llibre?

Durant els mesos que vaig passar a l'hospital. Allà em vaig proposar escriure un llibre que es titularà *Les meves muntanyes* i es passejarà des del Puig de la Creu fins als Alps. El que estic intentant plasmar en totes i cadascuna de les pàgines és la meva vida a través d'alguns dels cims que he trepitjat. Des d'Andorra, perquè fa 25 anys que hi viu la meva filla i això m'ha permès desplaçar-me fins allà i conèixer algunes de les muntanyes que s'hi refugien, fins als Alps on hi he anat durant més de 10 anys.

I va escriure'n gaire cosa a l'hospital?

Del llibre no massa, però sí que vaig escriure moltes poesies a les infermeres, i un escrit a dues famílies de plantes diferents

que em van demanar suport pel malalt fent una mena de paral·lelisme entre la salut i la muntanya. Allà hi vaig explicar que la salut, com bé se sap, es té i es maltracta fins que no passa alguna cosa greu. Doncs en el cas de fer un cim com el Montblanc, passa el mateix: fas un esforç, arribes a dalt, però no tens en compte que has de baixar el cim per tornar a la normalitat. La majoria de gent no és conscient de com maltracta la salut i quan fas alguna cosa que no has de fer, ho pagues.

Ho diu per experiència?

Només en una ocasió...Quan després d'haver fet un curset d'alpinisme on vam estar 9 hores a 11 graus sota zero, un monitor ens va recomanar que en una setmana no féssim cap esforç. Doncs bé, dos dies més tard, em va trucar un amic per anar a caminar per la Garrotxa. I caminant, caminant...vam arribar a fer 30 quilòmetres, sense fer cap cim, però pujant i baixant constantment. Clar, un cop vaig arribar a Sabadell, vaig haver-me d'estar 10 dies al llit perquè vaig forçar massa el meu cos.

I no tenia cruiximent després d'haver fet aquest curset d'alpinisme?

Doncs la veritat és que jo mai no he tingut cruiximent. L'altre dia per exemple, vaig anar a caminar 25 quilòmetres des de Sant Miquel de Fluvià fins a Sant Pere Pescador, i quan em vaig llevar l'endemà ja hagués tornat a anar a caminar sense cap problema. Les meves cames no es cansen mai i per això aquell dia vaig caure en l'error de fer un sobreesforç físic. Però ara em sembla que ja n'he après i abans d'anar a caminar, sempre tinc en compte quan va ser la última sortida per no caure en l'error de sacrificar la salut.

El seny i la passió són una difícil combinació...

Sí, però amb la salut he tingut èpoques de tot que m'han

demostrat que si una cosa tinc, és esperit de sacrifici. Per això pujo muntanyes i després tinc ganes de baixar-les. D'altra banda, cada vegada procuro dedicar-me més a escriure i menys a sortir per les altes muntanyes. No és que no pugui fer-ho, però, com comprendre, tinc més risc a caure que una altra persona i això també em fa replantejar moltes sortides.

Relacionat amb les muntanyes, una de les altres coses que fa són punts de llibres...

És una de les coses que m'agrada fer, sí. Alguns els he dedicat al centenari de l'excursionisme a Sabadell, a una vegada que em vaig perdre per la muntanya, a la Colla

Vella de Sabadell... Per exemple, el que has vist a l'entrada de casa el vaig regalar als amics per celebrar els meus 80 anys. Es tracta d'una poesia senzilla que vaig voler il·lustrar amb dues fotos en què se'm veu pujant a l'Antic refugi de Merialles, al Canigó.

També n'he vist relacionats amb la Creu Alta.

És clar. Pensa que jo vaig néixer l'any 1929 en aquesta mateixa casa, i aleshores el meu sentiment cap al veïnat i el barri ha estat sempre molt fort. Des de ben jove ja he procurat fer coses i m'he preocupat per la història d'aquest petit nucli urbà que va més enllà de l'etiqueta de "barri de Sabadell" que se li ha posat. De fet, els tallarets no vam pertànyer a Sabadell fins l'any 1904, i anteriorment, la Creu Alta pertanyia al terme de Sant Pere de Terrassa que incloïa les pròpies esglésies de Sant Pere, les de Santa Maria i Sant Miquel de Toudell, Sant Martí Sorbet (actual Viladecavalls), Sant Quirze de Galliners, Sant Julià d'Altuna i Sant Vicenç de Jonqueres.

"Des de jove m'he preocupat per la història d'aquest petit nucli urbà que és la Creu Alta i que va més enllà de l'etiqueta de 'barri de Sabadell'"

Per tant, els de la Creu Alta tenen orígens terrassencs.

No t'equivoquis! Nosaltres tenim els orígens a Sant Pere de Terrassa, que és molt diferent... Hi ha gent que no ho pot entendre però jo sóc dels que encara pensa que Sabadell comença a partir de la Plaça Marçet. Últimament es parla molt de la memòria històrica però quan parles d'aquesta ningú en vol saber res. Jo d'això no en vull fer cap bandera i anar en contra de res, però sí que tinc el dret de manifestar la meua opinió i per mi, la Creu Alta no pertany a Sabadell.

Carai, que contundent!

Sí, sóc un home d'idees fixes i no me n'amago pas de tenir-les. Crec que en aquesta vida has de tenir uns principis que t'inquietin i et facin moure pel món sense oblidar d'on véns. Per això acostumo a ressaltar el fet que el barri on visc tingui una identitat que no s'emmarca a l'actual realitat. Tampoc m'amago de tenir la senyera durant tot l'any a l'entrada de casa meva.

A l'entrada també hi he observat un diploma de Canal Català.

Es tracta d'un diploma que em van donar com a becari amb més experiència, al sopar de final de temporada d'aquest any a Canal Català Vallès. És un detall que he volgut també posar a l'entrada de casa perquè fa 20 anys que hi ha televisió a Sabadell, i des que va començar a funcionar jo hi he estat col·laborant espontàniament, quan m'ho demanen. Per això em va agradar aquesta distinció, perquè són molts anys facilitant material audiovisual gratuïtament. I en aquest cas, el reconeixement, no deixa de ser la millor manera de pagar-m'ho.

Sempre ha estat tan obert amb tothom?

Ni molt menys. Ara per ara tinc molts escrits i reflexions acumulades que demostren que no he estat mai igual al llarg de la

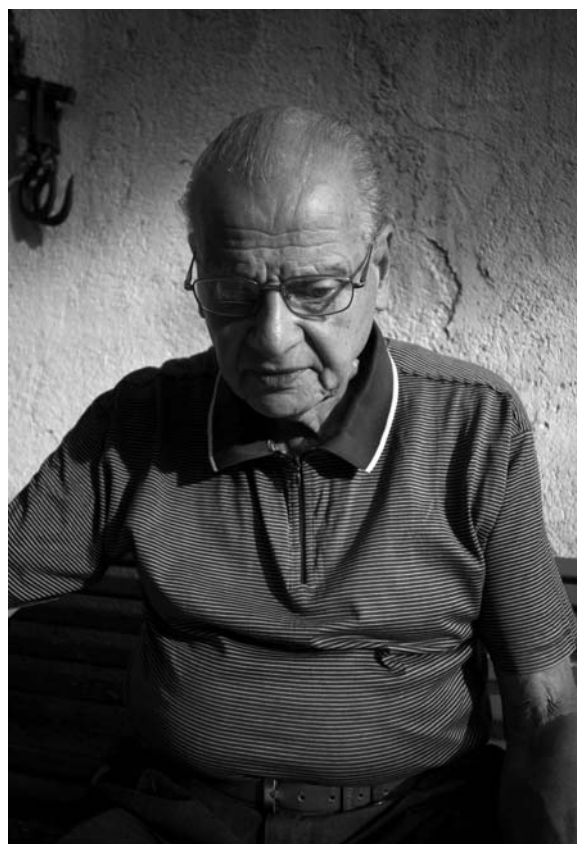
"Sóc un home d'idees fixes i no me n'amago. En aquesta vida has de tenir uns principis que et facin moure pel món sense oblidar d'on véns"

meva vida. Fins als 40 anys era molt reservat, gairebé mai opinava de res i, en les converses que tenia amb els de la colla, sempre callava perquè creia que el que jo pogués dir no interessava a ningú i no aportaria res. No va ser fins un dia, en una excursió, quan vam arribar al peu d'una ermita i tot sopant vaig decidir-me a explicar coses. Vaig estar-me un quart d'hora parlant

davant d'unes 30 persones que sorprenentment estaven pendents de mi. I allò em va fer pensar molt en l'interès que podia arribar a despertar allò que deia.

Realment pensava això?

Sí, i encara ho penso a vegades perquè parteixo de la idea que allò que explico no interessa a tothom. T'ho puc il·lustrar amb una anècdota sobre els punts de llibre que faig. Un dia anava a Barcelona amb tren i vaig entrar en conversa amb una noia a qui li vaig donar un punt de llibre amb una poesia de Verdager. La noia era de Valladolid i vaig veure que li posava interès, per això vam anar allargant la conversa fins que de cop

i volta, ella, que havia de baixar a Cerdanyola, va fer notar que s'havia passat d'estació, i estàvem a Torre Baró. Amb això vull dir que si aquella noia no li hagués interessat la conversa, no se li hauria passat l'estació, i jo, segurament, també hagués procurat de no inflar-li el cap amb les meves coses. No m'agrada implicar a les persones en converses que aguanten per educació. Si veig que hi ha interès explico, i sinó, prefereixo limitar-me a escoltar l'altre.

Quin llibre ens recomanaria per acabar l'entrevista?

El que estic escrivint.

Gràcies Manel

A vosaltres!

DESCOBREIX EL MILLOR CAFÈ

Avda. Rafael Casanova, 38 · 08206 Sabadell (BCN)
Tel. 93 726 62 22 · Fax 93 727 00 60
www.cafespont.com · informacio@cafespont.com

RESTAURANT
cuina de mercat

Pintor Borrassà. 43-47 • 08205 SABADELL
Tels. 93 727 70 42 - 93 726 27 91

canyas

ART & COMPLEMENTS
olis, pintura sobre seda, modernisme català,
escultura i regals

Creueta, 15 · 08202 Sabadell
Tel 937 270 396 · 607 733 820